

zajedničari Kristovih patnja." Ali ako kršćanin trpi "kao ubojica, ili kradljivac, ili zločinac, ili samo kao nametljivac", te patnje nisu u svezi sa Kristom. Bilo bi nerazumno na te patnje primijeniti riječi blaženstva "Blago progonjenima, njihovo je kraljevstvo nebesko."

Isus počinje svoju velikosvećeničku molitvu riječima: "Došao je čas" i upravlja je Ocu da proslavi svoga Sina. Došao je "čas" smrti i uskrsnuća, čas Isusove proslave. Proslavio je Oca, dovršivši zadaću koja mu je dana, u čudesima i riječima, u raspravama sa Židovima i konačno u smrti na križu. To je najviši trenutak Isusove objave kao Sina Božjeg, kao Gospodina i Boga. Njegovo poslanje, a isto tako i naše, ne iscrpljuje se u smrti-mrtvac ne daje slavu Bogu, niti život ljudima- smrt je samo nužni preduvjet uskrsnuća i slave. Kršćanska patnja je suprotna sa Kristom i izvor je radosti, temelj je ustrajnosti i od-

lučnosti u našem vjerničkom životu. Ove misli su hrabrile mučenike i prognanike svih vremena. Posebno smo osjetljivi na patnje našeg naroda, ali i ponosni da je izabrao zajedništvo s Kristom i da s Njim očekujemo slavu i uskrsnuće.

TB

**PROSLAVA
BLAGDANA
SV. ANTUNA PAD
U SLOBOŠTINI
Pondjeljak, 13 lipnja**

- 18 sati
Molitva kod
kapelice u Otoku
- 18:30 sati
Sv. misa u crkvi

Molitveni kutak

Obećanje Duha

Svoje učenike, prije rastanka na zemlji, krijepiš, Gospodine, obećanjem Duha, branitelja. Uzlaskom k ocu ostaješ među nama u snazi Duha, uvijek bliz, vidljiv onima koji gledaju očima vjere. Koliko li smo puta, Gospodine, vapili za tvojom blizinom, ne znajući da smo postali slijepi za tvoju blizinu! Koliko li smo puta tražili lice tvoje, a ti si sjao u licu onih koje odbijamo, u licu onih od kojih pogled odvrćamo. Zaboravili smo, Gospodine, tvoje lice jer smo zaboravili gledati očima vjere i živjeti dahom tvog Duha. Razbistri nam, Kriste, pogled vjere i okrijepi nas snagom Duha da umijemo čuvati riječ tvoju, čistu i neokaljanu u srcima našim.

Tjedni kalendar

NEDJELJA, 5.6.2011	7. USKRSNA, Bonifacije, Zdravka, Drainka PAPA U HRVATSKOJ
PONEDJELJAK, 6.6.2011	Neda, Berto 8:00 +
UTORAK, 7.6.2011	Robert, Sabinjan, Radoslav 18:30 +PAVAO PRŠA
SRIJEDA, 8.6.2011	Medardo, Vilim, Žarko 18:30 +JOSIP JAMBREŠIĆ I ANA
ČETVRTAK, 9.6.2011	Efrem, Kolumban, Ranko 18:30 +
PETAK, 10.6.2011	Margareta, Greta, Biserka 18:30 +TOMISLAV TOMIĆ
SUBOTA, 11.6.2011	Barnaba, Borna, Fortunat 18:30 +OB. ŠTORGA IFARKAŠ 18:30 +VLADIMIRA MARKIĆ
NEDJELJA, 12.6.2011	DUHOVI, Ivan Fakundo, Bosiljko, Nino 9:00 +ANTE TOMIĆ 11:00 nakana 18:30 +ZORAN I IVAN

Izdaje župa Uzašašća Gospodnjega Zagreb-Sloboština
M. S. Bolšića 15, tel: 66 41 606; fax: 66 41 953; 098 412 450; e-mail: josip.durbek@xnet.hr
žiro račun: 2360000-1101578988

Župa Uzašašća Gospodnjega Zagreb - Sloboština

Liturgijsko - pastoralni listić

Br 215. 5. 6. 2011.

7. uskrsna nedjelja

Dj 1,15-17. 20a. 20c-26;
Ps 103,1-2. 11-12. 19-20;
1 Iv 4,11-16;
Iv 17,11b-19

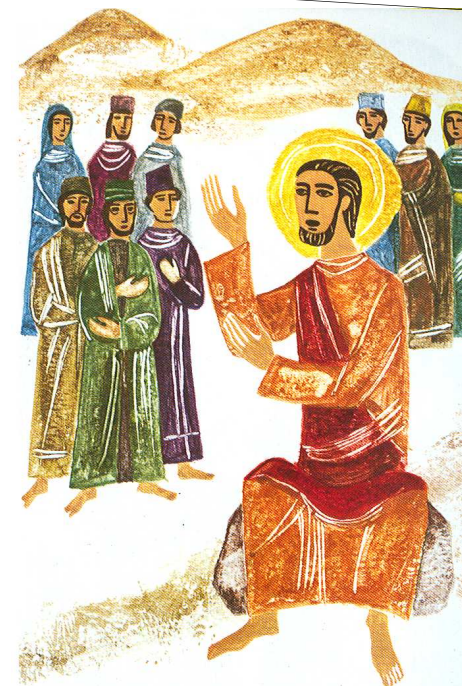
Nedjeljna misao

Biti nekome prijatelj, znači s njime dijeliti dobro, ali i zlo. Mnogo je lakše sudjelovati u slavlju uz bogatu trpezu i dobra pića, nego suosjećati i pomagati prijatelju u nevolji. Krist je toga svjestan i svojom velikosvećeničkom molitvom, u dvorani Posljednje večere, pokušava apostole pripremiti na predstojeće događaje. Pojašnjava da su Njegova muka i smrt preduvjet slave i uskrsnuća, svoje prijatelje poziva da budu uz Njega, a nama poručuje da smo i mi sudionici Njegove proslave ukoliko i mi s Njim podnosimo životne patnje i probleme, prihvaćamo smrt kao prijelaz u život, a sve to svjedočimo svojim djelima i riječima.

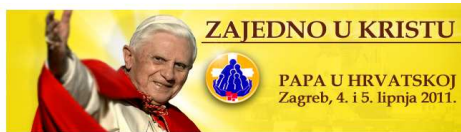
Pošto je Isus uzet na nebo, Crkva je okupljena na molitvu. Ističe se da je na okupu cijela Crkva, kao što je bila zajedno i za Isusovog javnog djelovanja. Temelj okupljanja je molitva. Svi, cijela Crkva, bili su "jednodušno postojani u molitvi". Molitva je uvijek bila i ostala potrebna kod donošenja važnih odluka.

Petar govori o progonstvu prve Crkve, koje uzrokuju Židovi i pogani. Poziva na ustrajnost i na radost, jer se u tim patnjama suobličuju sa Kristom: "Radujte se kao

*Oče sveti, sačuvaj ih
u svom imenu
koje si mi dao:
da budu jedno
kao i mi.*

Umrijeti sebi znači moći nadvladati strah od gubitka sebe.

Papa Benedikt XVI u Hrvatskoj Papin nauk

Papa Benedikt XVI. i prednost Boga

Svjedočanstvo o važnosti Boga u osobnom životu kao vjernika i teologa, papa Benedikt XVI. dao je u jednom intervjuu s Peterom Seewaldom: „Bavljenje Bogom nešto je bez čega više ne mogu. Kao što svaki dan moramo disati, kao što svaki dan trebamo svjetlo i moramo jesti, kao što svaki dan imamo potrebu za prijateljstvom i određenim ljudima, tako je i to jedna od najvažnijih stvari u životu. Kad bi Bog odjednom prestao postojati, ja više ne bih mogao disati, mislim duhovno.”

Bog treba biti središte, ne samo u osobnom življenju vjere, nego i u teologiji. Odnosno, sam Bog treba biti subjekt teologije, a njezina je nužna zadaća uvijek novo traženje Božjega lica dok On ne dođe. Teologija prema Josephu Ratzingeru nije tek metodičko promišljanje o pitanjima vjere. Njezina je posebnost u tome „da se okreće onome, što nismo sami izmislili i što nam upravo zbog toga može biti temelj života, koji nam prethodi i koji nas nosi, dakle veći od svega našega vlastitoga mišljenja.” Upravo zbog nedovoljnog upućivanja na Boga, Ratzinger se kritički osvrće, kako na teologiju oslobođenja tako i na novu političku teologiju

Zadaća je Crkve, također, usmjeravati prema Bogu. Implicirajući važnost Boga za život i poslanje Crkve, kardinal Ratzinger je jednom rekao: „(...) Crkva koja previše svraća pozornost na sebe, ne govori o onome, o čemu bi trebala govoriti.” Zanemarenost perspektive Boga po mišljenju nekadašnjeg najmlađeg službenog koncilskog teologa uzrok je i nedostatne recepcije koncilске ekleziologije: „Drugi Vatikanski koncil htio je govor o Crkvi potpuno uklopiti i podrediti govoru o Bogu, htio je zapravo iznijeti teološku ekleziologiju, ali recepcija Koncila je do sada preskočila taj određujući predznak ispred pojedinih eklezioloških tvrdnji, oslonila se na pojedine riječi i

time je ostala iza velike perspektive koncilskih otaca.”

Kad razmišlja o suvremenoj Europi, o još jednoj svojoj omiljenoj temi, papa Benedikt XVI. to čini iz perspektive Boga. Važnost Boga proširuje na širi društveni kontekst te se ne umara ponavljati da je zaboravljenost Boga ključni problem današnjega europskog 'poznanstvenjenog' mentaliteta, kultura i morala.

S jedne strane, Europa je nekad bila kršćanski kontinent u najizvrsnijem smislu. Unatoč tome što kršćanstvo nije proizišlo iz Europe i premda se ono ne može klasificirati kao europska religija, kršćanstvo je na Starom kontinentu dobilo svoje značajno kulturno i intelektualno obilježje. S druge strane, ta ista Europa postala je ishodište nove znanstvene racionalnosti i puke funkcionalne znanstvenosti, koja je na dosada neviđen način „protjerala Boga iz javne svijesti, bilo da ga se potpuno nijeće, bilo da se njegova egzistencija klasificira kao nedokaziva, nesigurna i prema tome kao ona koja pripada subjektivnim odlukama, svakako kao javno irelevantna. Ta čisto funkcionalna racionalnost, kako je možemo nazvati, istovremeno je uzdrmla moralnu svijest, što je također u usporedbi sa svim dosadašnjim kulturama čovječanstva novo...”

Enciklike

Ljubav u istini (*Caritas in veritate*), 29. lipnja 2009.

Enciklika o cjelovitome ljudskom razvoju u ljubavi i istini upućena biskupima, prezbiterima, đakonima, posvećenim osobama, vjernicima laicima i svim ljudima dobre volje.

Papa Benedikt XVI. u enciklici nastavlja i produbljuje analizu i razmišljanje Crkve o socijalnoj tematici koja je već bila predmetom enciklike pape Pavla VI. *Populorum progressi-*

o, objavljene prije 40 godina.

U njoj je Pavao VI. zacrtao neke magistralne crte još uvijek aktualne za integralni razvoj čovjeka i suvremenog svijeta. Ljubav je načelo na kojemu počiva socijalni nauk Crkve. Ciljeve humanog razvitka na svim područjima ljudskog života moguće je postići samo ljubavlju rasvijetljenom razumom i vjerom. Sadašnja financijska i gospodarska kriza u svijetu pogađa čovječanstvo. Zato papa poziva sve odgovorne ljude u politici, gospodarstvu i financijskom sustavu da poduzmu sve kako bi ljude zaštitili od dalekosežnih gospodarskih kataklizmi. Bolja je budućnost moguća samo ako svi odgovorni ponovno otkriju temeljne etičke vrijednosti, na kojima je moguće graditi bolji svijet. U gospodarstvu profit ne smije biti jedini kriterij i cilj.

Papa podsjeća suvremeno društvo na temeljna načela koja su nezaobilazna za izgradnju humanijeg svijeta u bliskoj budućnosti. Evanđelje nas podsjeća kako čovjek ne živi samo o kruhu. Golema ljudska žed danas se ne može utažiti samo materijalnim dobrima. Čovjekov je obzor mnogo viši i prostraniji. Svaki program razvoja danas mora voditi računa i o duhovnom rastu osobe koja je obdarena tijelom i dušom. Ovaj integralni razvoj na koji socijalni nauk Crkve stalno ukazuje ima svoj orijentacijski kriterij: „ljubav u istini”.

U nadi spašeni (*Spe salvi*), 30. studenoga 2007.

Enciklika vrhovnog svećenika biskupima, prezbiterima i đakonima, zavjetovanim osobama i svim vjernicima laicima o kršćanskoj nadi.

„Spe salvi facti sumus” – „U nadi smo spašeni” (Rim 8, 24), rekao e sveti Pavao Rimljanima, ali i nama. Prema kršćanskoj vjeri, „otkupljenje”, dakle spasenje, nije jednostavno, ni za što vezana datost.

Otkupljenje nam je, naime, dano u smislu da nam je dana pouzdana nada, zahvaljujući kojoj se možemo lakše nositi sa sadašnjošću. Sadašnji trenutak, ma koliko težak bio, može se živjeti i prihvatiti ako vodi ka nekom cilju, ako u taj cilj možemo biti sigurni te ako je cilj toliko velik da opravdava trud koji je uložen u prijedeni put.

Bog je ljubav (*Deus caritas est*), 25. prosinca 2005.

Enciklika biskupima, prezbiterima i đakonima, posvećenim osobama i svim vjernicima laicima o kršćanskoj ljubavi.

Deus caritas est (Bog je ljubav), nastupna je enciklika pape Benedikta XVI. Joseph Ratzinger je već prije svrstan među najveće suvremene teologe što dolazi do izražaja i u ovoj enciklici. Papa preuzima i obrađuje u dva dijela temu iz Prve Ivanove poslanice (14, 6): „Bog je ljubav, i tko u ljubavi ostaje, u Bogu ostaje, i Bog u njemu.”

U prvom dijelu enciklike Papa filozofski, filološki i teološki obrađuje pojam „ljubav” polazeći od starogrčkog pojma „eros”, koji označava prvenstveno tjelesnu ljubav te analizira različite oblike ljudske ljubavi. Na kraju svoje razmatranje uzdiže do nadnaravne ljubavi između Boga i čovjeka. U drugom dijelu enciklike Papa naglašava da Crkva treba izvršavati zapovijed ljubavi koju je dobila od svog Učitelja, Isusa Krista.

Ona to čini preko karitativne djelatnosti, započete još u prvim stoljećima njezinog postojanja u obliku službe pomaganja potrebitima koja se zvala „diakonia”. Nakon ukazivanja na neka pogrešna shvaćanja karitativnog rada Crkve tijekom povijesti, u okviru čega podsjeća na dugu i plodnu tradiciju socijalnog nauka Crkve, Papa pojašnjava što bi on uistinu trebao biti. Enciklika završava poticajem na molitvu kojom bi karitativni rad trebao biti nadahnut i obogaćen.